SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI No. 169. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, SEPTEMBER 7, 1994. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 7-го ВЕРЕСНЯ 1994. Ч. 169. РІК CI

Президент Л. Кучма готує власну концепцію щодо ядерної зброї

Київ (Р.Р.). — Тут у середу, 31-го серпня, відбулася пресова конференція голови адміністрації Президента України Дмитра Табачника, на якій він роз'яснив останні укази Леоніда Кучми, наприклад, про боротьбу з корупцією та злочинами в економіці, про регулювання зовнішньоекономічної діяльности тощо. За словами Табачника, Президент Л. Кучма особливу увагу буде приділяти розслідуванню злочинів проти особи в економіці, тому на пропозицію Генеральної прокуратури, Міністерства внутрішніх справ і Служби Безпеки України він видав спеціяльний указ, спрямований проти корупції та інших злочинів. Позитивно сприйняв ці кроки і Олександер Мороз, сказав Д. Табачник. Щодо прем'єр-міністра В. Масола, то його становище щодо цих питань, на думку Табачника, не зовсім об'єктивно висвітлене в засобах масової інформації. Рада національної безпеки, створена при Національному інституті стратегічних досліджень, займатиметься проблемами економічної безпеки держави. Очолив Раду професор Володимир Ґорбулін. Міністерство зовнішньої економічної діяльности на початку кожного місяця, не пізніше 5-го числа, зобов'язане оприлюднити ціни на експортовані товари і забезпечувати митників списками об'єктів зовнішньоекономічної діяльности. Їх визначатиме Міністерство економіки, виходячи з рівня цін експортованих товарів на світовому ринку. Готується ще кілька указів щодо зовнішньоекономічної діяльности.

Д. Табачник також повідомив, що в Президента України є свій плян і власна стратегія щодо приєднання України до договору про нерозповсюдження ядерної зброї. Виконуючий обов'язки міністра закордонних справ України Генадій Удовенко, за словами Табачника, вже опрацьовує цю концепцію спільно з Президентом і незабаром її будуть обговорювати.

Голова адміністрації Президента підтвердив, що на початку жовтня буде готовий до підписання українсько-російський договір про співпрацю, а для остаточного узгодження документу в Україну прибуде найближчим часом російська делегація, очолювана Олександром Шохіним.

Пояснюючи розпорядження Президента щодо святкування 50-річчя визволення України від гітлерівських військ, Д. Табачник сказав, що у святкуванні візьмуть участь ветерани усіх патріотичних сил, які сприяли визволенню України під час Другої світової війни.

ПРОВОДИТЬСЯ ПІДГОТОВА ДО ВІДЗНАЧЕННЯ 50-РІЧЧЯ СМЕРТИ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО

Ню Йорк (М.Галів). — Хоч в осінньо-зимовому сезоні цього року заповідається багато різних більш і менш вагомих імпрез, які треба враховувати, плянуються й імпрези особливого значення. Однією з них буде відзначення 50-річчя з дня смерти князя Української Церкви першої половини XX століття, Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького. 50-річчя смерти — це особлива нагода відзначити і підкреслити унікальність вселенського значення Митрополита Андрея, як великого християнина-гуманіста і патріота. Слуга Божий Андрей — гордість українського народу. Його праведне християнське життя повинно залишитися для нас і майбутніх поколінь тим маяком, на який повинна бути спрямована вся праця Українських Церков, себто в дусі Євангелія — „щоб усі були одно".

Громадський діловий комітет для підготови цих відзначень на своєму засіданні 26-го серпня ц.р. запланував, обговорив і вирішив, що і коли буде відбуватися. Голова Громадського ділового комітету Микола Галів ще раз з'ясував форми святочного відзначення цього особливого ювілею, назвавши, що першою офіційною імпрезою буде наукова конференція, до участи якої запрошено не тільки українців, але й чужинців. Тут можна вже назвати відомого польського дослідника життя Митрополита Шептицького д-ра Анджея Зємбу з Польщі, а також видатного жидівського діяча, дослідника і фінансиста Курта І. Левіна, життя якого врятував Слуга Божий Андрей. У конференції візьмуть участь наші владики: від Української Православної Церкви запрошено Владику Всеволода, який погодився взяти участь у конференції. Щодо участи владики чи владик з УКЦеркви, то ще немає певного домовлення. Хоч на конференції буде Владика Василь Лостен, як господар Стемфордської Епархії, але висунено пропозицію запросити до участи Владику Михайла Гринчишина з Парижу, який добре ознайомлений з беатифікаційним процесом Слуги Божого Андрея. Як вже згалувалося, на приміті є архимандрит Л. Гузар. Зі світських осіб запрошено відомого спеціяліста з церковних справ проф. Василя Ленцика. Звичайно від поданого списка учасників може бути деяке відхилення.

Конференція запланована на суботу, 5-го листопада, і відбудеться в НТШ. Просимо українські організації й установи, щоб на цю дату стрималися від влаштування інших імпрез.

Парох церкви св. Юра о. ігумен Патрикій Пащак, ЧСВВ, у порозумінні і з домовленням з Владикою Василем, поінформував, що офіційні релігійно-церковні святкування відбудуться у неділю, 20 листопада. У церкві св. Юра відбудеться торжественна архиєрейська Служба Божа. Крім того, о. П. Пащак сказав, що незалежно від цього у сам

(Закінчення на стор. 3)

Г. Удовенко є за співпрацею з Росією

Київ (Р.Р.). — Тут у четвер, 1-го вересня, виконуючий обов'язки міністра закордонних справ України Генадій Удовенко провів пресову конференцію, присвячену українсько-російським відносинам.

За словами Удовенка, він підтримує відновлення економічних зв'язків з Росією на взаємовигідних умовах. „Ми европейська держава, але наші головні економічні інтереси на Сході. Не слід також забувати про мільйони наших співвітчизників у Росії, Казахстані та інших державах". На думку міністра, треба відкинути ідеологічні нашарування і будувати відносини між державами на рівних правах. Удовенко також вважає, що сьогодні ще рано говорити про відсоток акцій України чи Росії у транснаціональних компаніях, але „в будь-якому випадку це не є розбазарюванням багатств України". Пріоритети визначатимуть Верховна Рада, Президент і Уряд, а ві Удовенко, лише виконуватиме намічену програму, відстоюючи при цьому інтереси України.

З цією метою, вважає Удовенко, необхідно змінити стиль керівництва в Міністерстві закордонних справ і в амбасадах. Під час зустрічі з російським амбасадором в Україні Леонідом Смоляковим Удовенко обговорив широке коло українсько-російського співробітництва та перспективи його активізації і розширення. Зустріч відбулася в рамках підготови до приїзду президента Росії Єльцина в Україну та підписання договору про дружбу і співробітництво між двома державами. Смоляков повідомив про приїзд 2-го вересня в Україну російської делегації на чолі з віцепрем'єром Олександром Шохіним для узгодження проєкту договору.

РОСІЯНИ ПРОТЕСТУЮТЬ ПРОТИ УЧАСТИ АМЕРИКАНЦІВ У МАНЕВРАХ

Москва. — Згідно з повідомленням інформаційних агентств, на російську військову базу в Тоцькому поблизу Оренбурґу прибув контингент військовиків З'єднаних Стейтів. Вони візьмуть участь у спільних з російськими військами маневрах під кодовою назвою „Миротворець".

Того ж дня в Тоцьке приїхали перші групи російських демонстрантів, а відразу за ними — міліційні формації особливого призначення і декілька сотень вояків міністерства внутрішніх справ Росії. Очікується, що лише з Москви в Тоцьке прибудуть щонайменше 400 демонстрантів, щоб протестувати проти спільних маневрів. Вони привозять зі собою транспаранти з написами: „Янкі, забирайтеся додому!"

Маневри проходитимуть від 2-го до 10-го вересня, в них візьмуть участь по 250 військовиків з Америки і Росії. На 7-ме вересня заплановане відвідання бази в Тоцькому міністром оборони Росії Павлом Грачовим і секретарем Департаменту оборони З'єднаних стейтів Вілліямом Перрі.

Казарма, в якій розмістилися американці, перебуває під посиленою охороною, сторонніх до неї не підпускають. Лідери всіх правих російських партій, в тому числі голова Ліберально-демократичної партії Владімір Жириновський, засудили ці спільні маневри як „таємний американський плян, спрямований на підірвання військової могутности Росії". Як відомо, маневри спочатку плянувалися на липень, однак їх весь час відкладали, сподіваючись, що протести російської громадськости врешті припиняться. Сподівання виявилися даремними.

ІРА відмовиться від тероризму

Лондон. — Ірляндська республіканська армія проголосила про свою готовість припинити терористичну діяльність і розпочати переговори з англійським урядом, вислідом яких буде закінчення 25-річної громадянської війни, що розгорілася відразу після введення в Олстер англійського експедиційного корпусу.

Джеррі Адамс, лідер партії „Шинн Фейн", яка є політичним крилом ІРА, запевнив на пресовій конференції: „Ірляндські націоналісти в різних країнах нарешті усвідомили безперспективність збройних методів і прийшли до доцільности розв'язання проблем за столом переговорів. Тепер слово за англійським урядом".

У зв'язку з цим спостерігачі підкреслюють, що таємні переговори між лондонськими офіційними чинниками і представниками „Шинн Фейн" ішли протягом декількох місяців і тільки одна проблема не знайшла розв'язання — вимога ІРА повернути Олстер Ірляндії. Д. Адамсові нібито вдалося схилити керівників ІРА до поступок і тепер ця вимога відпала.

Помер В. Чижович

Вінстон Салем, Н.К. — Тут у п'ятницю, 2-го вересня, несподівано помер на 57-му році життя широковідомий український спортовець і колишній головний тренер копаного м'яча національних і олімпійських збірних дружини ЗСА та директор тренерства американської федерації копаного м'яча Володимир Чижович.

Св. п. В. Чижович

Бл. п. В. Чижович, уродженець Самбора, від молодих років займався активно спортом і був вихованцем та довголітнім змагуном і тренером УСО „Тризуб" у Філядельфії. Був також змагуном СТ „Україна" в Торонто, СТ „Леви" в Чикаго, СТ „Чорноморська Січ" в Нюарку і УСК в Ню Йорку. Як знаменитий тренер, здобув собі ім'я в американському футбольному світі спершу як головний тренер в Текстайл коледжі у Філядельфії, а відтак як головний тренер національної і олімпійських збірних дружин ЗСА, в рр. 1976—1981. Від 1986 р. був головним тренером копаного м'яча у Вейк Форест університеті де і помер несподівано на тенісовій площі.

Залишив у смутку дружину Олю і двох братів з родинами Ігоря і Євгена.

Похоронні відправи відбулися у вівторок, 6-го вересня, у похоронному заведенні Насевичів і в середу, 7-го вересня, в УКЦ св. Миколая у Філядельфії.

Про смерть бл. п. В. Чижовича як широковідомого в ЗСА спортовця появилася згадка у щоденнику „Ню Йорк Таймс" з 3-го вересня.

Замість квітів родина просить скласти пожертви на створений фонд імени В. Чижовича, призначений для студентів-копунів з України. Чеки висилати на: Walter Chyzowych Soccer Scholarship Fund, 1421 Dorel Road, Rydal, Pa. 19046.

Появився новий том „Українського Історика"

(УІТ, ПС). — Саме виходить з друку 30-ий том „Українського Історика", присвячений 30-літтю журналу. У 1963 році д-р Любомир Винар видав перше число „Українського Історика", що у відносно короткому часі став репрезентативним журналом української національної історіографії. „Український Історик" є винятково важливим виданням, якщо ідеться про розвиток української наукової історіографії в Україні. Головним редактором його є д-р Любомир Винар, співредактором — д-р Михайло Брайчевський з Києва.

Зміст цього ювілейного числа виповнюють такі матеріяли: Любомир Винар, „Олександер Петрович Оглоблин 1899-1992", Юрій Книш, „Крим і стародавня українська державність", Ігор Каменецький, „УНР і українська загранична політика між двома світовими війнами", Ігор Верба, „Публікації Олександра Оглоблина на сторінках 'Українського Історика' ", Федір Погребенник, „Антін Синявський та його зв'язки з Галичиною", І.Дзира, „'Чорна Рада' П.О.Куліша і 'Літопис Самовидавця' ". У секції „Археологи й історики" поміщено праці Олександра Домбровського, „Археолог Маркіян Смішко" і Олега Мазурока, „Юрій Жаткович як історик та етнограф Угорської Руси". В „Грушевськіяні" надруковано „Листи В. Антоновича до М.Грушевського"

(Закінчення на стор. 3)

Одеса святкує 200-річчя

Одеса (Р.Р.). — Тут 2-го вересня розпочалося святкування 200-річчя заснування Одеси, яке закінчиться 4-го вересня. Міська Рада ухвалила цей день неробочим, оскільки на відкриття свята заплановано багато заходів. Крім того, у дні святкувань в Одесі мешканцям і гостям не треба буде платити за проїзд у міському транспорті, а в шкільних їдальнях з 1-го вересня юних одеситів годують безкоштовно. В Одесі є 110,000 школярів і їх зобов'язалася взяти на утримання міська Рада. Крім того, 32,000 дітей будуть утримувати безплатно в дитячих світличках. Для тих 12,000 дітей, які відвідують світлички, місячна платня становить приблизно один мільйон купонів, тому виконавчий комітет рекомендував підприємставм зменшити платню, виходячи з власного економічного становища.

Голова міської Ради Едуард Гурвіц ще під час передвиборчої боротьби пообіцяв: якщо його оберуть, то дітям не треба буде давати кишенькові гроші на харчування в школі. І ось тепер він виконує обіцянку. Протягом року для дітей буде також безплатний проїзд в транспорті.

У четвер, 12-го вересня, в Одеському морському порту пришвартувався французький корабель „Прем'єр Метр Л'єр" для участи у святкуванні. Голова Одеської обласної Ради прийняв командира корабля Домініка Бальмитжера і французького військового аташе в Україні полковника Альберта Муанара. Гості також зустрілися з командуючим Одеською військовою округою генерал-полковником Володимиром Шкідченком та посадником міста Е. Гурвіцом. На борту українського сторожового корабля „Гетьман Сагайдачний" французьких військових моряків прийняв командуючий ВМС України віцеадмірал Володимир Безкоровайний.

До Одеси прибув також морський протимінний човен Румунії й очікуються кораблі інших країн Причорномор'я.

Союзівка вшанувала третю річницю незалежности України

Союзівка (Г. Колесса). — Три роки проминуло від дня, коли Верховна Рада України прийняла Декларацію про державну незалежність української держави. Союзівка зустріла цю вістку яскравими феєрверками, загальною радістю, захопленими промовами. Відтоді наш „клаптик України на американській землі", як називають оселю, щороку присвячує спеціяльні програми відзначенню цієї події.

Виступає ансамбль „Троянда"

Цьогорічне відзначення третьої річниці відновлення незалежности України стало справжнім святом пісні і танцю. У суботу і неділю, 20—21-го серпня відбулися два великі концерти, виставка, забава, а також спеціяльна імпреза оселі УНСоюзу — вибір Міс Союзівки. Нею стала 23-річна Лада Явна з Ессекс Феллс, Н.Дж. Святкове слово виголосив радний УНСоюзу Алік Худолій; Мар'янка Василик прочитала текст Декларації українською та англійською мовами. У концертах брали участь танцювальний ансамбль „Троянда" з Вінніпеґу, Канада, який захопив глядачів бистротою, і, з другої сторони, ліричністю українського танцю, а також продемонстрував видумку і почуття гумору. Співачка Оля Ходоба-Фриз, ведуча концертів цьогорічного сезону, виконала кілька пісень — з вокально-інструментальниним ансамблем „Львів'яни". Цей ансамбль виступив також із своїм солістом, Володимиром Щімурою, і сам, виконуючи різноманітні твори — від народних та патріотичних пісень до пісень сучасних композиторів.

Виставка барельєфів Зенона Голубця привабила увагу багатьох гостей оселі. Центральне місце на ній зайняла плоскорізьба „...З руїни встане Україна", виготовлена мистцем спеціяльно до третьої річниці незалежности України.

В АМЕРИЦІ

ЛІДЕР РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ МЕНШОСТИ у Сенаті Боб Дол закликав законодавців відкласти на дальший час затвердження важливої для демократів ініціятиви — міжнародної угоди про вільну торгівлю. В кензаській газеті „Віčіта Ігл" Б. Дол остерігає, що перш ніж підтримати цю угоду, під якою мають поставити свої підписи представники 117 країн, кензасці мусять з'ясувати, в яку суму обійдеться цей договір для Америки, як він вплине на ринок і на охорону довкілля. Б. Дол підкреслює, що його критика базується не на бажанні насолити Демократичній партії, а тільки на тому факті, що проєкт торговельного договору містить багато недотягнень, які стосуються економіки. Тим часом законодавці-демократи важають вислів Б. Дола саме політичним маневром. Вони стверджують, що коли Конгрес не схвалить торговельного договору в цьому році, то З'єднані Стейти чекає відчутна міжнародна поразка, бо провідні держави світу сподіваються, що договір набере чинности від 1-го січня 1995 року.

БЮДЖЕТНЕ БЮРО КОНҐРЕСУ — незалежна організація, яка складає фінансові звіти щодо вартости різних законодавчих ініціятив — оприлюднило свою аналізу альтернативного проєкту медичної реформи, запропонованого лідером республіканської меншости в Палаті Рапрезентантів Робертом Майклом і сенатором-республіканцем Трентом Лоттом. Як відомо, тепер 85 відсотків американців мають медичне забезпечення. Плян Майкла-Лотта дозволить запевнити медичну обслугу ще для двох відсотків населення — для 5 мільйонів дітей з бідних родин і двох мільйонів неможних. Цей плян надає можливість людям, які не працюють на власника, відтягати від податків повну вартість свого медичного забезпечення. Плян також обмежує право компаній відмовляти в медичному забезпеченні хворим людям. Крім усього, плян Майкла-Лотта за 10 років допоможе зменшити державний дефіцит на 11,3 біл. дол., однак, на думку експертів Бюджетного бюра, не стримає росту цін на медичне забезпечення і медичну обслугу.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

ЛЬВІВ. — До Львова прибуло 30 американських десантників. Протягом тижня вони знайомитимуть українських військовиків з американською технікою. Використовувати будуть її (у рамаках підписаної угоди) в спільних українсько-американських навчаннях, що відбудуться у вересні на військовій базі в Північній Кароляйні. Розклад підготови передбачає роботу „зелених беретів" у військовій навчальній частині, спільні висадки з американського літака і українського гелікоптера МІ - 9. Така співпраця у рамках програми „Партнерство заради миру" сприятиме швидкому входженню ЗС України в Об'єднані ЗС Европи для вирішення спільних проблем, а також зміцненню боєздатности української армії і розвою демократії в середині країни.

КИЇВ. — Кабінет Міністрів України постановив випустити в обіг облігації внутрішньої позики 1995 року на термін з 1-го січня до 31-го грудня, загальним обсягом емісії один трильйон карбованців. Термін погашення державних облігацій встановлено на один рік із щоквартальною виплатою доходу з розрахунку 140 відс. річних. Номінальна вартість однієї облігації становить 100 мільйонів карбованців. Погашення і виплата доходів здійснюється у безготівковій формі. Розміщення державних облігацій буде на добровільних засадах серед юридичних осіб. Операції розміщення і погашення державних цінних паперів виконується через Національний Банк України та через уповноважених ним дилерів. Міністерство фінансів зобов'язане від імени Кабінету Міністрів гарантувати своєчасне погашення облігацій.

ТЕРНОПІЛЬ. — Екс-Президент Леонід Кравчук провів тут 29-го серпня пресову конференцію, під час якої підтвердив, що він за об'єднання демократичних і патріотичних сил з метою створення союзу, який за певних обставин став би на захист української державности. „Саме звідси, з Галичини, маємо отримати ініціятиву для створення такого союзу, і такий поштовх, вважаю, вже зроблено, залишається тільки оформити його", сказав Л. Кравчук. На запитання, де він вбачає можливу небезпеку, Кравчук відповів: „Ця небезпека для України завжди виходила не зсередини її".

КИЇВ. — Провідні наукові заклади України, серед яких Київський інститут електрозварювання ім. Патона, надтвердих матеріялів та інші, візьмуть участь у спільній українсько-американській програмі наукових досліджень. Її мета — включення до наукових розробок інтелектуального потенціялу військово-промислового комплексу України, реалізація наукових досягнень у виробництві. Обсяг фінансування програми у біжучому році — 35 мільйонів дол. Частка України — 20 відс. Зараз українські інститути та американські лябораторії готуються до складення 10 контрактів. Спеціялісти Держкомітету України з питань науки і технологій працюють над документом, який гарантував би захист інтелектуальної власности українських вчених на світовому ринку.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні:
(202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00
Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Усе – Гаїті і Куба

У минулому тижні генеральний секретар Об'єднаних Націй Бутрос Б. Ґалі проголосив, що невдачею скінчилися його дипломатичні заходи переконати диктаторського генерала Рауля Седраса, щоб він мирно привернув владу вибраного народом Гаїті президентові Жанові Бертранові Арістідові. Генерал Седрас взагалі відмовився говорити про це, — і цим ще раз потвердив історичну правду, що ніякий диктатор добровільно не зрікається своєї влади. Отож названий генеральний секретар Об'єднаних Націй дав американському Урядові зелене світло — перевести збройну інтервенцію на Гаїті. Недалеко столиці Гаїті Порт-о-Принс стояли вже американські військові кораблі з якими 5,000 вояками морської піхоти, готовими до висаду. Чотири латиноамериканські країни — Ямайка, Барбадос, Беліз, Трінідад і Тобаґо — зголосили готовість додати до тієї виправи своїх 266 вояків — для заманіфестування солідарности з акцією за привернення демократії на Гаїті. З телевізійних новин можна було почути, що й Арґентина та Великобританія зголосили свою — докладніше не подану — участь у виправі проти Гаїті.

Коли писані ці рядки — 30-го серпня ц. р. —відбувалися щойно згадані приготування до інвазії, — вона ще не відбулася. Поки ці рядки дійдуть до рук читачів — можливо ситуація зміниться. Було би жаль, як би були людські жертви. Кожна така авантюра може принести різні несподіванки. Але пора вже, щоб той маленький латино-американський острів з малим диктаторчиком і прогнаним відтіль президентом, також дуже малого формату, перестав бути стрижнем усіх міжнародних подій.

Коли гаїтський диктатор Рауль Седрас відмовився переговорювати з представниками Америки чи Об'єднаних Націй, то кубинський також латино-американських диктатор Фідель Кастро з вдоволенням прийняв вістку про готовість Америки „говорити" з ним. Речник Державного департаменту підкреслив, що та розмова буде торкатися виключно проблеми переїзду кубинців човнами до Америки, а речники Фіделя Кастра бажають поширити тематику розмов на проблему існуючих економічних санкцій проти Куби та взагалі на проблему нормалізації відносин між Кубою і зовнішнім світом. В американському суспільстві немає одностайної думки у цій справі, немає її теж у поверхмільйоновій масі кубинських втікачів, які поселилися в Америці, причому велика їх частина стала вже американськими громадянами. Є принципіялісти, які ворожі комуністичному режимові на Кубі і раді зліквідувати його збройною силою.

Але можна було почути на телевізійних дебатах про цю справу такий арґумент: „Коли Америка переговорює з комуністичним В'єтнамом і комуністичною Кореєю, — то чому не можна зробити те саме з Кубою, — тим паче, що тамті країни віддалені від Америки на тисячі миль, а Куба під самим боком, віддалена від Фльориди на 90 миль? На перший погляд той арґумент логічний. Насправді, якщо переговори з делегатами Кастра довели би до скасування чи злагіднення теперішньої політичної й економічної ізоляції Куби, то це був політичний тріюмф Фіделя Кастра і стабілізація його режиму, з утратою „обличчя" американської закордонної політики.

Одне спільне Гаїті і Куби в обох тих країнах панує нужда, терплять люди, чоловіки, жінки і діти, які не цікавляться „високою політикою", а буквально голодують. Політика ЗСА супроти Гаїті тримається принципу міжнародного правопорядку і пріоритету демократії. У відношенні до Куби політика ЗСА іде по лінії робітничих спілок, які ворожі напливові дешевої еміґрантської робочої сили. В обох випадках політика ЗСА не рахується з голодуючими людьми, які ані славні, ані багаті.

УРЯДИ ПАНАМИ І ҐОНДУРАСУ погодилися розмістити на своїй території табори для кубинських втікачів. Це перші латиноамериканські країни, котрі виявили готовість взяти участь у розв'язанні кубинської іміграційної кризи. Міністер закордонних справ Панами Ґабрієль Галіндо повідомив, що в його країні, на американських військових базах у зоні Панамського каналу, знайдуть притулок щонайменше 10,000 кубинців, на час до шести місяців. Ґондурас прийме до 5,000 кубинців. Табори для 2,000 кубинських втікачів уже створюються на англійських островах Кайкос і Терк у Карибському морі; і для 10,000 — на території Белізу. Мехіко також проголосило, що впустить кубинців, які мають у цій країні [illegible].

Микола Рябчук

ВИДОВИЩА ЗАМІСТЬ ХЛІБА?

I

Сьогодні не надто тривале і, скажемо так, не вельми успішне прем'єрство (близько двох років тому) Леонід Кучма почав, пригадується, із широкомаштабної чи, власне, широкорозрекляммованої „боротьби з мафією і корупцією". Безстрашний прем'єр повиганяв з роботи кілька десятків своїх підлеглих — від міністрів до директорів заводів, прокуратура позаводила на них гучні кримінальні справи, а громадська думка незалежної України, здається, вперше з симпатією глянула на невиразного чоловічка у прем'єрському кріслі, що заповзявся нарешті наводити близький і рідний кожному українському обивателю „порядок".

„Порядку" у нашій республіці, однак, не побільшало: безстрашна прокуратура позакривала початі справи, заявивши, що вертатися назад, до сталінських репресій, вона не намірена; непідкупні суди поновили вигнаних директорів на роботі, з'ясувавши, що ті дбали головним чином про розбудову держави, а не про власні кишені; а щоб уже остаточно покінчити з мафійною гідрою, відповідний комітет боротьби з організованою злочинністю очолив сам Президент Кравчук, здобувши на цій ниві не абиякі успіхи — про які ми, можливо, колись довідаємось.

Наляканим мафіозі не лишилось нічого іншого, як, обливаючись сльозами, покинути рідну неньку і податися у безславне вигнання на клятий Захід, слідом за завбачливо вивезеними мільйонами, або ж у поті чола свого здобувати собі депутатський імунітет на чергових парляментських та муніципальних виборах. Словом, життя багатьох наших міністрів та їхніх заступників, комсомольських і компартійних бизнесменів, спеціялістів із нафтохемії й іншої хемії, охорони власного здоров'я й вільної та дуже вільної торгівлі, виявилось серйозно отруєним недремністю наших головних державних достойників на чолі з Президентом.

Боротьба з організованою злочинністю — це слід думати, золота жила, якої вистачить іще не одному поколінню українських політиків. На відміну від Л. Кравчука, який волів результати своєї невтомної боротьби приховувати, Л. Кучма, схоже, не жалкуватиме пропаґандистських петард і гучних фоєрверків для висвітлення цього головного, коли не єдиного покищо результату своєї президентської діяльности.

„Мафія" і „корупція" має всі шанси стати пропаґандистською балачкою, ефективним замінником попередніх штампів — від „світового імперіялізму" й „жидо-масонської змови" до клятих „бандерівців-західняків" та капосного „північного сусіда". Дичини для полювання Леонідові Кучмі, безумовно, вистачить, бо ж усілякі порушення, більші чи менші афери можна знайти, за бажання, ледь не в кожному міністерстві, кожній установі, на кожному підприємстві. Але хоч би скільки голів він відтяв цьому совдепівському драконові, сам дракон жируватиме далі, доки зберігатиметься поживний ґрунт для його жирування: деґрадована совєтська соціялістична система.

Фактично, Леонід Кучма має два стратегічні виходи: почати радикальні економічні і політичні реформи з метою змінити згадану прогнилу систему, або ж спробувати сяк-так ту систему підремонтувати, впровадивши авторитарний режим деньсяопінівського чи андроповського взірця. Судячи з передвиборних заяв Л. Кучми, „китайські реформи" та „андроповський порядок" приваблюють його значно дужче, ніж теформи Клауса або Бальцеровича.

Незрозуміло, однак, як він наводитиме згаданий „порядок" без всемогутнього КҐБ, судових "трійок" і мережі ҐУЛаґів, і як впроваджуватиме згадані „китайські реформи" без керівної й спрямовуючи ролі КПК чи, пак, КПСС-КПУ.

Скоріш за все — ніяк. Тобто, найправдоподібніше, у найближчі роки ми матимемо той самий „застій", ту саму гіперінфляцію й гіперкорупцію, що й за нашого славного державотворця Л. Кравчука. І справа не лише в самому Л. Кучмі, який, схоже, є особистістю ще пересічнішою від свого попередника, з іще меншим розумінням того, що відбувається і що слід насправді робити. (Брак ідей ніякою „політичною волею" не компенсуєш, хоч саме „волю" Л. Кучма вважає ледь не головним своїм козирем).

Короля, кажуть, грає оточення. І хоч у Кучми воно, здається, не гірше і не дурніше від кравчуківського, мусимо, однак, пам'ятати, що головним гравцем на нашій політичній сцені є т. зв. народ чи,пак, наше рідне малоросійсько-совєтське населення, яке, на жаль, однакове — що в Кравчука, що в Кучми. А тому, як казав незабутній Леонід Кравчук, „маємо те, що маємо". Маємо, між іншим, і всенародно обраний парлямент, і не менш демократично обрані місцеві органи влади, — і хай хтось тепер доведе, що наш коханий „народ" не любить колгоспів і не поважає своєї рідної номенклятури.

Л. Кучма, безумовно, не такий наївний, аби не розуміти, що нагодувати донецько-криворізького люмпена любов'ю до СНД, до Росії й російської мови — така сама марна річ, як і годувати його любов'ю до України, до „демократії", „ринку" і „розбудови держави".

(Закінчення буде)

Зиновій Дуда

Місія суспільної служби України

Україна знаходиться у політичній кризі і небезпеці. До парляменту увійшли в більшості проросійські депутати, а в південно-східніх реґіонах вибрано до місцевих правлінь також комуністично-проросійських чиновників. Причин на цей трагічний вислід виборів було дуже багато. Довголітня колоніяльно-грабіжницька займанщина знищила український нарoд. Царська, комуністична, а тепер псевдодемократична імперія вела систематичну ліквідацію українства через винищення козацтва, творчої інтеліґенції та здорового селянства. На їхнє місце переселено в Україну москвичів та інший шовіністичний елемент. Леонід Кравчук не використав напочатку незалежности моментів розгублености проросійських елементів, а продовжував правління партійнономенклятурниками на події, а не зумів їм запобігати. Росія використала інертність Кравчука, яка дозволила на безмежну корупцію і через це на економічну кризу. Побачивши, що Кравчук, зближається до Заходу, підтримуючи всією своєю потужністю російськомовного Леоніда Кучму.

Л. Кучма розуміє патріотизм як романтику, а евроазійський простір, як батьківщину. Це поняття є вигідне для Росії, бо Україна буде ізольована від Заходу та попаде під вплив Росії економічно, політично і згодом ліквідуванням границь з Росією і злукою збройних сил. Національ-демократичні партії через свою роздібленість не мають великого впливу, а зокрема на Сході та Півдні України, вважаються за ворожий елемент. Можливим є, що новообрана влада не втримається через протистояння Л. Кучми з Олександром Морозом та боротьбу за владу. Також напрям Президента у внутрішній політиці, введення офіційної російської мови та проросійські тенденції, спричинять суспільну непокору на Заході України. Дехто має надію, що Кучма зуміє навести і вивести економіку з існуючої кризи.

Важливо, щоб Україна не попала знову в неволю. Небезпека цього є на Сході та Півдні України і тому нам потрібно докласти всіх можливих зусиль, щоб вплинути на українське суспільство в тих реґіонах та допомогти у відродженні національної свідомости. Це можна осягнути через контакти та повноцілу підтримку свідомих кіл, а їм уможливити вплив на зрусифіковане населення. Чим більше наших відвідувачів, представників організацій та молоді відвідає ці реґіони нав'яже зв'язки, тим більше допоможе у обновленні та відродженні національної свідомости. Ці контакти нав'язувати через клітини Суспільної Служби України, з якою вже багато є ознайомлені. Ця доброчинна орґанізація не виклкикає спротиву серед місцевого населення, хоча в її рядах трудяться члени різних націонал-демократичних партій, а у проводах осередків є представники місцевих громадських організацій (Союз Українок, „Просвіта" і т.д.). Багато осередків вже існує на Сході та Півдні України та все ще нові виростають. Осередки Суспільної Служби України брали активну участь у виборах. Вони дуже переживають поразку і як пише нам голова осередку з Харкова: „Ми програли але придбали багато молодих та надійних людей і у цей спосіб зможемо зміцнити нашу працю для кращих успіхів в майбутньому".

Суспільна Служба України ставить собі метою, крім допомоги найбільше покривдженим, розгорнути свою діяльність в праці з дітьми та молоддю, як також ведення щоденного бюра порад і консультацій. Ведення бюр порад дає змогу не тільки допомогти, але також показати, як можна постояти за свої права і у цей спосіб обновити свою гідність та перестати гнути спину перед можновладними. Через таку щоденну підтримку можна мати вплив на мислення людей. Чим більше бюр порад, тим більший буде вплив на відродження національної свідомости. Другий напрям праці ССУ і можливо ще більше вагомий, це праця з молоддю. Тому що, в проводах осередків ССУ є представники інших місцевих організацій, ці проводи можуть спільно плянувати та ініціювати різні програми для підлітків, а саме спортивні гуртки, хори, драматичні гуртки, літературну самодіяльність, тощо. У відповідній координації кожна з тих організацій може активно включатися, заохочувати художників та інших до цієї громадської праці з молоддю. Заохотити батьків та дідів до праці з молоддю розширить засяг впливу для українізації та відродження національної свідомости. За кілька років ті підлітки матимуть право голосу і зможуть також брати участь у передвиборчій кампанії.

Ми з діяспори можемо вже тепер допомогти через збільшення зв'язку та грошову підтримку. Допоможім Суспільній Службі України виконати її місію обновлення та національного відродження. Завдяки Однодоляровому Місячному Фондові — „Доляр для України" Суспільна Служба України зросла до 60-ти осередків по всіх областях. Потенціял на подвоєння цього числа великий, але узалежнений від нашої жертвенности. Кожний може дати свою частку без ніякої втрати. Потрібно для дальшого успіху цієї акції якнайбільшого розголосу. Це можна осягниту через представників фонду у кожній місцевості де проживають українці. Особи зацікавленні і доброї волі можуть зголошуватися до Світової Ради Суспільної Служби СКУ, а ми допоможемо зголошеним стати ефективними представниками Фонду "Доляр для України". Допоможім Суспільній Службі України вести послідовну працю для збереження України у цей критичний час. Ми можемо мати вплив на дальшу долю нашої батьківщини і тому не повинно бути ніякої української людини, яка не долучиться до цієї спільної дії.

Просимо висилати свої датки на: „Dollar Fund for Ukraine", World Council of Ukrainian Social Service, 2118A Bloor St. W. Toronto, Ontario, Canada, M6S 1M8.

Зірка Вітошинська,
Париж-Донецьк

СКАНДАЛ У ДОНЕЦЬКОМУ

Єдину українську школу в Донецькому вирішили закрити. Батьківський комітет просив політичного притулку в західних державах, де не переслідують української мови. Свідо-мі донеччани вдалися до міжнародних організацій. Якщо в серці обмосковленої України такі патріоти, якже діяспорі не стати їм у пригоді?

Відома річ, що Схід України зросійщений. Адже ж стільки віків панували над нами північні сусіди. Думалося, що з розвалом імперії цей лінґвіцид і націоцид припиниться. А що це ще не так, разючим прикладом стане тернистий шлях єдиної української школи в Донецькому проти 152 московських. Її звуть „Донецька спеціялізована середня школа №65 з українською мовою навчання та поглибленим вивченням дисциплін суспільно-гуманітарного циклу й іноземних мов".

Ця середня школа нового типу, з вибраними талановитими учнями від 7-ми до 18 років, вирізняється своїм новаторством: 1) вивченням гуманістичних предметів: рідна українська мова, українська й світова літератури, чужі мови — все це — досконалою українською мовою, 2)введенням окремого навчання для хлопців і дівчат, оскільки перестаріле поняття неприродного зрівняння статтей скрахувало, 3) новою методологією, яка виховує національно свідомого громадянина України, який має не тільки засвоїти надбання попередніхіх поколінь, але й творити нові.

„Це перша школа, яка в колишньому СССР проголосила і здійснила деполітизацію і демілітаризацію, і пояснює її директор і засновник Леонід Громовий, з яким ми вели розмову. „Сама її назва була „злочином" проти офіційної влади, оскільки право думати належало номенклятурі. Тому її назвали „школою бандерівців". Історія цієї школи така. „У 1989-90 роках вона існувала як недільна", — розказує Л. Громовий, — „Доводилося винаймати приміщення в місцевому університеті, бо не давали іншого. Навчання почалося з 239-ма учнями. 1990 року здобули ми власне приміщення, але старе й невідповідне для школи". Незважаючи на брак палива, на успіх: „10 бажаючих на одне місце для вступу до першої кляси. Сьогодні вже 460 учнів, з тим, що постійно доводиться відмовляти новим, яких немає куди примістити", жаліється Леонід Громовий.

Ось так школа стала відомою своєю високою якістю навчання та рівночасно... браком фондів.

На систему вишколу зразу ж звернули увагу чужинці. З Москви приїхали набратися досвіду становлення національної школи. Проте, ні висока якість школи, ні зацікавлення нею чужинцями не промовили до місцевих чинників, які своїм рішенням — у квітні 1993 року („Голос України", 11-го червня 1994 року) спровокували скандал: замість призначити фонди на втримання української школи, вирішили закрити її із-за „порушення санітарних норм". Справа в тому, що посилаючись на економічну кризу, як говориться у „Зверненні", „місцева влада не забула провести реґіональне опитування населення щодо надання російській мові статусу державної мови України і витратити для цієї мети стільки коштів, що вистачило б профінансувати будівництво декількох шкіл".

Подратовані цією лицемірністю батьки вдалися аж до західніх амбасад з проханням про політичний притулок (1): у власній державі вони не можуть виховувати ді-тей в рідному дусі.

Школою в Донецьку поцікавилися державні чинники. Відвідали її кол. Президент Леонід Кравчук, який заявив, ще 1991 р., на телевізії: „Я знаю цю школу (...) Ми (їй) будемо допомагати" (1). А прем'єр-міністер Юхим Звягільський пообіцяв виділити 30 мільярдів карбованців на перебудову

(Закінчення на стор. 3)

Мирон Радзикевич

ЗГАДАЙМО ЩЕ ОДИН ГОЛОКОСТ НАШОГО НАРОДУ

I

На захід від міста Львова стелиться так зване Львівсько-Томашівське Розточче. Околиці дещо гористі, густо залісненi переважно сосновими лісами, поля мало врожайні, місцями вкриті щирим пісочком. Села, що були розкинені між містечком Янів, тепер Івано-Франкове і Яворовом вирізнялися своєю специфічною красою, як Вишинка Велика, що охоплювала широкі простори зі своїми численними присілками і сягала до сходу аж по Крехів, а на північ аж під Кунин, що недалеко міста Жовкви. Щоб точніше з'ясувати територіяльну обширність Вишенки Великої подам деякі назви її присілків: Майдан, Березяки, Ґеруси, Вальдорф, Старий двір, Стельмахи, Озірна, Соснина, Баландюхи, Ґалани, Спусники, Кіслянка, Загір'я, Греми, Мельники, Ковалі, Гарахи, Туки, Брище, Яроші, Підлугом, Ренчки, Микичаки і т. д. Далі на захід від Вишенки Великої простягались такі села як Вишенка Мала, Курники, Стариска, парохами парохіянами Тростянець, що зі своїми присілками сягали аж під Яворів. Усе це розгорталося на сотні квадратних кілометрів, з численними греко-католицькими парохіями і зі стилево вибудуваними церквами, де щиро відданий Богові народ, виповняв ці церкви, в щонедільних та святкових відправах, по береги.

Хоча я був роджений у Львові, щороку під час вакацій перебував в тих околицях, бо батько мій, проф. Володимир Радзикевич, був роджений в селі Вишенці Малій, в сім'ї пароха Петра Радзикевича, а старший брат мого батька о. Омелян був парохом Вишенки Великої, та деканом янівського деканату. Наводжу ці факти, як доказ, що знав я добре ці околиці до 1939 року, коли в західні області України вступила Червона армія, Радянська влада нанесла страшну трагедію саме для населення оцих теренів. Мав я змогу побувати там в 1942 році, вже за німецької окупації, та бути свідком жахливого видовища, де не застав я, за вийнятком одного старенького господаря, ім'я якого було Рѐнчка, ні одної живої істоти, ні одної оцілілої хати. Поля заросли бур'янами, навіть піскові дороги вкрились густою травою, а прегарна новозбудована церква, оточена грубезним кам'яним муром, лежала в купі грузів. За словами „Татуся Ренчки" ця церква служила як приціл для артилерійських вправ „доблесної красної армії".

Сам господар Ренчка повернувсь із виселення і проживав у глибокій ямі, яку викопав собі на своєму колись полі. Село Вишенка Велика перед Другою світовою війною блистіла зразком для всієї області. Просвітянська праця ішла там вповному розгарі, а національно-державницька свідомість населення поступала вперед стомилевими кроками. Мій стрийко, о. Омелян, будучи музиком, зорганізував зразковий хор, спровадив десь з далеких околиць фахового диригента Завадку і довів рівень цього ансамблю до таких вершин, що добув він перше місце на музичному фестивалі в місті Янові. Вишенку відвідував, як не помиляюся, в 1925, або 26 році, наш святець Митрополит Андрей Шептицький, щоб посвятити новозбудовану церкву. Тямлю, як вітали його десятки священиків разом з монахами поблизького монастиря в Крехові, а море кінної бандерії, оточивши його карету, залили всю дорогу та довколішні поля. Підйом духу був величавий, а враження незатерте. В роки Першої світової війни, під час відступу російської армії з Галичини, на терені Вишенки Великої та довколишніх сіл, завелися затяжні, позиційні бої на цьому відтинку австрійсько-російського фронту. Вся околиця була поперерізувана глибокими шанцями, поривана ґранатами, хати посічені кулями, а то і зовсім спалені. Там згинула тоді від заблуканої кулі жінка святоюрського прелата о. Льва П'ясецького, близького соратника Митрополита Андрея, а мати інж. Петра П'ясецького, славного пластуна з „Лісових Чортів". У 1919 році, під час славної Вовчухівської офензиви Української Галицької Армії проти поляків, на пробостві в Вишенці, був розміщений штаб котроїсь частини УСС-ів, а трьох вбитих стрільців з військовими почестями ховав о. Омелян Радзикевич, парох Вишенки, на Лелехівському цвинтарі, а прощальне слово виголосив тоді старшина УСС, Степан Шах. У буденному житті народ в тих селах вирізнявся глибокою релігійністю, вмінням піклуватись власними традиціями та зберігати їх. Але гляньмо спершу, що пише про це житель села Яжева Старого, з присілка Батоги, Яворівського повіту, живий свідок трагедії тих околиць, який під сучасну пору проживає в місті Клівленді в Огайо, Іван Турба. Наводжу його розповідь:

„По розпаді Польщі, осінню 1939 року, німецька армія після короткої окупації, опустила наші землі, а вслід за нею усі західні області України були „визволені" Червоною армією. По селах представники совєтської влади скликали людей і торжественно голосили, що настала свобода і що не буде вже більше панського гніту. Відтепер всі люди будуть рівними і настане „хороша жизнь". Бідніші почали вірити в це, бо їм приобіцяли, що можуть піти до „куркулів" і забрати все, що захотять". Бідні почали забирати в багатших зерно і худобу, чого давніше не мали. Багатші мусіли годитись з тим безправ'ям большевицької влади і терпіти наруги від своїх же людей. У короткому часі почались допити і переслухання кожного, хто чим був в минулому, а далі слідували арешти та вивози на Сибір. Переслідували усіх, хто коли-небудь удiлявся в просвітянській праці, або багатіших господарів, яких посуджували, що вони "куркулі". Пізньою осінню 1939 року вперше приїхали до села Тростянець і його присілків представники НКВД та політруки і скликали селян на „мітинг". Як люди зійшлися на вказане місце, тоді було подано до відома, що вони відтепер є совєтськими громадянами і що Совєтський Союз потребує їхні терени, де розміщені їхні села для особливих цілей, а для них в заміну буде призначено кращі приміщення в інших околицях.

(Закінчення буде)

Українці Австралії вшанували третю річницю незалежности України

Урочисто та велично відзначило громадянство Південної Австралії історичний день проголошення незалежности України в його третю річницю. Великий концерт відбувся кілька днів раніше, в неділю, 21-го серпня, у великій залі Народного Дому УГПА. На цей урочистий концерт прибуло численне наше громадянство, а також запрошені гості, в тому числі представники етнічних груп та члени австралійського стейтового та федерального урядів.

Програму концерту відкрито відспіванням хором „Гомін", під кермою Галини Чубатої, австралійського національного славня, під фортепіяновим супроводом Лесі Чубатої. Після того на сцену, в центрі якої поміж прапорами золотився тризуб, увійшов голова УГПА д-р Іван Снятинський, який привітав присутніх українською та англійською мовами, виразно підкресливши важливість свята, зокрема непроминальне значіння проголошення Акту Незалежности, і запросив до слова сенатора Ґранта Чапмана. У своєму привітанні сенатор заторкнув історичні аспекти України, її великий вклад в розвиток европейської родини народів.

Після того фолькльорний хор „Каштан" під кермою Степана Місяйла зі своїм танцювальним ансамблем бадьоро відкрили музично-вокальну частину піснею „Козацькому роду нема переводу", відтак ішов вокально-танковий монтаж „Танок Поліський" під кермою Наталки Дніпрової, а далі хор відспівав баляду „Волсінґ Матілда". Цей монтаж хору „Каштан" був дуже вміло й цікаво переданий і викликав бурю оплесків.

Головну святочну доповідь українською мовою виголосив автор цього репортажу. У ній було підкреслено нашу національну живучість і остаточну перемогу в досягненні великої мети, що сталося три роки тому, коли, на велике здивування усіх друзів і недругів, проголошено українську державну незалежність. Сьогодні є нашим обов'язком зрозуміти жалюгідний стан в Україні, якого молода наша держава успадкувала від багатовікової окупації, та активно сприяти нашому народові в державній відбудові.

Анголомовну доповідь виголосив, з перспективи свого перебування в Україні у торговельних справах наш молодий підприємець Ярослав Дідик. Наступною мистецькою точкою був виступ молодого ансамблю бандуристів „Водограй" під керівництвом Ігора Кушніра, який дуже добре виконав твір Миколи Дейлаківського „Бандурна розмова".

Відома наша поетеса Клавдія Рошка надхненно виконала свою поему „Україна — вільна!", яку вона присвятила третій річниці Незалежности. Вшановуючи всеукраїнське свято, хор українського Клюбу Старших Громадян „Калина", під диригентурою Ірени Галик та фортепіяновім супроводі Сестри Кикилії, ЧСВВ, згідно виконали: „Завечоріло" (музика Садовського) та „Чи знаєш ти" (музика Купчинського).

Після виступу хору старшого жіноцтва, весело на сцену вийшов молодечий хор сумівського гуртка „Надія" — „Волошки", який виконав „Розшумілись луги" (музика Луценка, та народну пісню „Вечори в Карпатах". Диригент — Ірена Галик, музичний супровід Йосифа Ґотура та Василя Ґорґули.

Молоді танцюристи і танцюристки під фаховим керівництвом талановитої Андреї Горкавсон динамічно виконали неперевершений наш „Гопак", завоювавши ним признання присутніх.

При фортепіяновому супроводі Лесі Чубатої наш басоліст Ярослав Ліщинський фахово виконав „Співаймо пісню слави" В. А. Моцарта, українські слова для якої написав Я. Ліщинський, та „Рідна мати моя", (музика П. Майбороди), після чого мішаний хор „Гомін" закінчив концерт піснями: „Живи Україно" (слова О. Олеся, музика Гайворонського) та фінальною піснею „Реве та стогне" (Т. Шевченка, музика В. Колесника).

Як завжди водится, святочну імпрезу з нагоди вшанування третьої річниці Незалежности закінчено урочистим відспіванням національного славня — „Ще не вмерла Україна".

Велике признання належить організаторові та керівникові концерту Стефанові Захаркові, який віддано виконав своє нелегке завдання. Також нележить признання Марійці Фріман за її фахове вдекорування сцени та всім, хто допомагав у влаштуванні цієї імпрези, а також святочної перекуски всім керівникам мистецьких одиниць, усім учасникам і учасницям програми, та всьому нашому громадянству, присутньому на цьому вечорі.

Д-р Святополк Шумський

В Україні

(З інформацій УНІАР)

КИЇВ. — Як повідомили з прес-центру ВРади України 24—25 вересня у Києві відбудеться теоретичний семінар, який організує постійна Комісія з питань фінансів і банківської діяльности. Семінар присвячений підготовці закону про Національний банк України та інших законодавчих актів з питань фінансово-кредитної політики. До участі у семінарі будуть залучені фахівці Національного банку України, Комісія з питань фінансів і банківської діяльности, працівники КМ, що відповідають за фінансову політику та голови постійних комісій ВРади з економічних питань.

ОДЕСА. — Відбувся кількаденних міжнародний симпозіюм на тему: „Кримінально-правовий захист ринкової економіки", організований Українською правничою фундацією, Інститутом держави і права Національної академії наук України та Інститутом міжнародного та порівняльного права товариства М. Планка (ФРН).

У рамках симпозіюму провідні вчені-правники Німеччини, Росії та України розглянули низку актуальних питань, пов'язаних з розвитком ринкових відносин в Україні, їх правовий захист. Йшлося також про проблему злочинности в Україні, ефективну боротьбу з нею, зокрема, боротьбою з корупцією у світлі перших Указів Президента Леоніда Кучми. Зокрема обговорювали питання кримінальної відповідальности юридичних осіб тощо.

КИЇВ. — 28 серпня. Керівники патентних відомств держав СНД, у тому числі і України, узгодили проєкт Евроазійської патентної конвенції, що пройшов експертизу всесвітньої організації інтелектуальної власности та інших міжнародних організацій. Конвенція покликана забезпечити умови для розвитку винахідницької діяльности, правової охорони об'єктів промислової власности на території СНД, а також організацію єдиного патентного фонду.

Як зазначив голова Держпатенту України Валерій Петров, створення такого фонду обумовлено тим, що після розпаду Союзу інформаційна і технічна база колишнього союзового патетного відомства була оголошена власністю Росії і Роспатент запропонував державам Співдружности користуватися фондами за плату.

Передбачається, що документ буде ухвалений на наступному засіданні Ради глав держав СНД.

СИМФЕРОПІЛЬ. — Союз підтримки Республіки Крим вамагає від кримського парляменту розглянути питання про політичні здібности кримського президента Юрія Мєшкова. В оприлюдненій заяві керівники союзу звертають увагу, що уряд Криму досі не зформований, не скасовано мораторій на приватизацію, не розпочалися реформи, „у відносинах з Україною відсутній прагматизм, а можливість будь-яких компромісів дуже мала". У заяві також сказано, що „прихід до влади нового Президента України, його орієнтація на зближення з Росією роблять безглуздою політику нинішнього керівництва, спрямовану на конфронтацію з Києвом".

Скандал ...

(Закінчення зі стор. 2)

школи й придбання автобусів для перевоження учнів та учителів з усіх кінців Донецька.

Обіцянки залишилися обіцянками.

І тому в їхньому останньому „Зверненні" за словами Л. Громового, це вже 15-те з черги — (а це свідчить які донецькі українці можуть бути наполегливі! — З. В) автори пригадують: „Школа радо вітала в своїх стінах сотні відомих у світі людей: політиків, учених України і світу, діячів літератури і мистецтва, вищих посадових осіб держави. Її учні ставали переможцями районних, міських, обласних, республіканських і міжнародних конкурсів, олімпіяд, тощо. Її випускники майже всі ставали студентами вузів. Мистецтва бути людиною, свідомим і дієвим громадянином України в ній навчаються греки і росіяни, євреї і білоруси..., а досвід роботи школи, як не дивно, вивчається, узаконюється і впроваджується урядом і органами управління освіти не України, а... Москви". Отже, цим рідкісним українським досягненням користуються безплатно хитрі аматори. Це „Звернення" заклікало ще недавніх керівників нашої держави Президента Леоніда Кравчука: „Вельмишановний Леоніде Макаровичу! Наші діти і учні, і ми, їхні батьки та вчителі, ще не забули Вашої обіцянки сприяти нашій школі, яку Ви дали нам ще в 1991 році. Ми розуміємо, як тяжко нашому народові і Вам, нашому Президентові. Ми певні, що всякі спроби зробити Вас заложником антидержавного законодавства і речником антиукраїнської політики закінчаться Вашою, а відтак нашою перемогою. Ми знаємо, що кожний мислячий українець планети розуміє і підтримує Уряд у його бажанні не лише захистити освітню галузь від розвалу, а й надати цій галузі пріоритетного фінансового та науково-матеріяльного забезпечення". До прем'єр-міністра Юхима Звягільського: „Шановний Юхиме Леонідовичу!(...) Мало хто на Україні знає Вашу безпосередню участь у відкритті в м. Донецьку першої і єдиної досі української національної школи. Як нашому землякові, Вам відомо, що Донбас — це найглибша рана не лише на економічному, а й духовному тілі України (...), що Уряд України, яким ви сьогодні керуєте, докладає титанічних зусуль, щоб економічна прірва не проковтнула нашу державу і що Ви особисто контролюєте фінансування урядових програм і проектів". Врешті до обидвох згаданих: „Шановні Леоніде Макаровичу і Юхиме Леонідовичу! Відомо, що держави, які в складний для них історичний час будують школи — мали згодом і волю і матеріяльний добробут. Ми, як живі і прості люди, як батьки, що бажають свої дітям щастя і свободи, просимо розглянути і позитивно вирішити в місячний термін питання цільового фінансування в центральних районах Донецька будівництва комплексу приміщень для української національної суспільно-гуманітарного і середньої школи. Як громадяни, що шанують закони своєї держави, ми вимагаємо задовольнити наше законне конституційне право навчати своїх дітей на своїй рідній землі рідною мовою".

Коли стара правляча команда не зуміла виконати свого державнотворчого обов'язку, постає питання: Чи новий Президент України, Леонід Кучма, родом саме з цієї Східньої України, яка його так сильно підтримала відгукнеться на це розпачливе „Звернення"?

Бо ж, так як заявляють властьімущим свідомі східняки: „Не Казахстан буде Вас за горло брати, а 10-мільйонний Донбас!"

Чи може доведеться Міжнародному комітетові порушення прав людини зробити порядок у нашій державі? Адже ж Комітетові передав українську справу Міжнародний газький суд, до якого звернулися, як і до Юнеско, наші донеччани.

Тут, здається, необхідна роля на найвищому рівні діяспори. Адже ж ідеться не про сумнівну гуманітарну допомогу, а про конкретне підсилення донецького українства.

До речі, самі місцеві люди, не чекаючи на зовнішню допомогу, борються з важкими обставинами. Наприклад, Леонід Громовий, вирісши в десяткованій людоїдством за штучного голоду (1932–33 рр.) родині, отрясся з пасивности і діє. Для поширення свідомости східніх земляків, крім усього іншого, він ще й закупив 5,000 підручників для українських шкіл Луганщини й Криму, „з прицілом на майбутнє", як висловився.

Віримо, що діяспора відгукнеться — так як це роблять на східніх теренах наші австрійські діячі — письменник і видавець Дмитро Нитченко-Чуб, або меценат Михайло Гоян — на цей крик розпуки.

Звертатися: Україна. 340054 Донецьк, Донецька спеціялізована середня школа №65, Київський проспект 7. Сл. Тел.(0622) 583235. Директор: Леонід Громовий.

P .S. Звернення до колишнього Президента України Леоніда Кравчука й до виконуючого обов'язки прем'єр-міністера України Юхима Звягільського, схвалене на загальношкільній конференції (СШ. 65) у Донецькому 23-го травня 1994 р. Це „Звернення" підписали голова конференції, член батьківського комітету школи З. П. Данилюк і директор школи Л. Громовий. Копії звернення передали „Голосі України", „Літературній Україні", „Освіті" й „Шляхові перемоги".

Проводиться...

(Закінчення зі стор. 1)

день смерти Слуги Божого Андрея, себто у вівторок, 1-го листопада, о 6-ій годині вечора буде відправлена Служба Божа.

Також ще раз широко обговорено програму святочної академії на пошану Слуги Божого Андрея ,що має відбутися у неділю, 4-го грудня, у Фешин інституті, при 37 вулиці в Ню Йорку. Мистецький дорадник комітету Адріян Бриттан випрацює програму у домовленні з її виконавцями. В основному прийнято, що це повинен бути концерт духовно-релігійної музики. Комітет попросив о. ігумена Патрикія Пащака, ЧСВВ, на промовця під час академії.

Звичайно, щоб це все здійснити, треба не тільки великих зусиль праці, але також фінансових засобів. У цій справі вирішено звернутися з проханням до деяких наших установ за допомогою. Отець П. Пащак запропонував, що прихід з імпрез буде призначений на беатифікаційний процес Митрополита Андрея.

Голова Комітету М. Галів підкреслив, що багато наших організацій й установ не мають своїх представників у Громадському діловому комітеті, тому запропонував на четвер 15 вересня ц.р., скликати сходини представників організацій і установ, на яких будуть представлені всі пляни ділового комітету, і всіх представників включити до широкого громадського комітету.

У засіданні взяли участь: о. Патрикій Пащак, ЧСВВ, Сестра Бернарда, ЧСВВ, Адріян Бриттан, Ярослава Ґеруляк, Марія Клячко, Володимир Корнага, Марія Лозинська, Оксана Луцька, Юрій Малаховський, Василь і Зеня Никифоруки, Єва Піддубчишин, Іван Сєрант, Петро Теребецький. Неприсутні (оправдані): Ольга Кузьмович, Тетяна Рабій, Марія Решітник, Мирослав Шмігель.

Появилася...

(Закінчення зі стор. 1)

за редакцією О. Ситника. У відділі „Спогади" поміщено статті: „Василь Ленцик, „Проф. д-р Іван Крип'якевич". Іван Крип'якевич, „Із спогадів" і Михайло Луцький, „Історія мого роду". В розділі „Дискусія" Марко Антонович критично аналізує деякі концепції П. Толочка у статті „До вступної статті П. Толочка в 'Київській старовині' ". Микола Чабан у розділі „Архівні матеріяли" друкує „Невідомі листи Бориса Анатоненка-Давидовича". Опісля слідує розділ „Ін меморіял" з статтями Л. Винара „Лев Юстимович Биковський" і Олексія Коновала „Василь Ростун". У розділі „Рецензії, огляди" поміщено рецензії на історичні і українознавчі видання з різних ділянок. „Наукова хроніка" закінчує цей спеціяльний випуск „Українського Історика", що є головним журналом української національної історіографії в Україні і діяспорі.

Передплата журналу коштує 35 дол., а для бібліотек — 40 дол. У зв'язку з розбудовою „Українського Історика" проситься складати добровільні пожертви і надсилати на такі адреси: Америка — "The Ukrainian Historian", P.O. Box 312, Kent, Ohio 44240, USA. Канада — "The Ukrainian Historian", P.O.Box 95, Etobicoke, Ont. M9C 4V2, Canada.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У вірші Євгена Крименка-Іванківа „Незалежність України" („Свобода", ч. 160 з 23-го серпня 1994 року, стор. 1) перший рядок третьої строфи треба читати: „Незалежність — не іскри хвилина..."

ПРЕДСТАВНИКИ ДВОХ ВЕЛИКИХ КОРПОРАЦІЙ американської оборонної промисловости — „Мартін-Merієтта" і „Локгід" проголосили про об'єднання, яке обійдеться в 10 біл. дол. Нова корпорація буде називатися „Локгід-Мартін", на її підприємствах працюватиме до 170,000 осіб, а річний грошовий обіг складе 23 біл. дол. Корпорація виготовлятиме летунську техніку, космічні ракети, нові літаки-„невидимки" Ф-22, транспортові літаки С-130 та ін.

ФЕДЕРАЛЬНЕ БЮРО ПЕРЕПИСУ оприлюднило черговий звіт, в якому говориться, що майже 10 мільйонів американських дітей живуть у родинах з нерідними батьками або мають нерідних братів чи сестер. В той час,коли 56.4 відсотка дітей білих батьків живуть у біологічно рідних родинах, цей показник у чорних родинах складає лише 25.9 відсотка. 24 відсотки дітей у ЗСА живуть в родинах без батька або без матері, 21.2 відсотка — без батька,19.1 відсотка всіх білих дітей живуть у родинах з одним з батьків, 16,4 відсотка — з одинокими матерями, а родини без матерів складають 2.5 відсотка. Тільки 7.6 відсотка американських дітей живуть у спільній родині з бабусями і дідусями, причому білих дітей у таких родинах — 0.9 відсотка, чорних — 5.4 відсотка, а латиноамериканців — 1,3 відсотка.

В ДЕВ'ЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у Вічність нашої
найдорожчої і ніколи
незабутньої ДРУЖИНИ І СЕСТРИ [redacted]

бл. п.

СОНІ СЕМАНЮК

буде відправлена 11-го вересня 1994 р.

СЛУЖБА БОЖА

в українській католицькій церкві, у Вест Айсліп, Лонґ Айленд, Н. Й.

Прошу рідню і знайомих в цей день про молитви за спокій душі покійної.

сестра — ІРЕНА
муж — ВАСИЛЬ

В ДЕВ'ЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл.п.

д-ра

ВОЛОДИМИРА ДУШНИКА

будуть відслужені
СЛУЖБИ БОЖІ
в таких церквах:
св. Миколая в С. Брукліні, Н.Й. в неділю, 11-го вересня 1994 р. о год. 9-ій ранку;
св. Юра в Ню Йорку в суботу, 24-го вересня о год. 9-ій ранку.

Просимо про молитви за спокій душі в цей день.

Дружина — МАРІЯ
Син — МАРКО

Ділимося сумною і болючою вісткою, що в п'ятницю, 2-го вересня, 1994 року несподівано і невідійно відійшов у Вічність на 57-му році життя наш найдорожчий МУЖ, БРАТ, СТРИЙКО, КУЗИН, ШВАҐЕР І СПОРТОВИЙ ДІЯЧ

СВ.П.

ВОЛОДИМИР ЧИЖОВИЧ

народжений у Самборі, Україна

ПОХОРОННІ відправи відбулися в середу, 7-го вересня, 1994 р. з церкви св. Миколая у Філадельфії, Па.

Горем прибиті:
дружина — ОЛЯ
брати — ІГОР з дружиною МАРІЄЮ
— ЄВГЕН з дружиною АННОЮ
братанки — ІГОР, мол.
— ЄВГЕН, мол.
— І МИХАСЬ
сестрінка — ХРИСТИНА ЧИЖОВИЧ-ХАРЕЧКО і похресниця з родиною
шваґрова — ОЛЕНА ФРЕЩАК з родиною
Близча і дальша родина в ЗСА, Канаді й Україні.

Пожертви можна складати на новостворений фонд в імени покійного для талановитих студентів-копунів з України:

WALTER CHYZOWYCH
SOCCER SCHOLARSHIP FUND
1421 DOREL ROAD
RYDAL, PA. 19046

Ділимося сумною вісткою з рідними і знайомими, що 4-го вересня 1994 р. відійшла з Волі Всевишнього наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ І ПРА-ПРАБАБЦЯ

бл. п.

КАТЕРИНА РОСОЛА

народжена 16-го березня 1902 р. в селі Грабівці коло Стрия, Львівської області, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ ВІДБУДУЛИСЯ: 6-го вересня ц. р. о год 6-ій веч. в похоронному заведенні „Парадайс Чапел" у Фініксі, Арізона, а потім тіло було перевезене до похоронного заведення Коцюбинського, в четвер 8-го вересня до УКЦеркви св. Миколая у Філадельфії, де була відслужена св. Літургія з Панахидою. Потім тіло було перевезене на цвинтар Факс Чейс, Па.

Залишила в глибокому смутку:
сина — ЯРОСЛАВА з жінкою КАТРУСЕЮ
внуків — МАРІЙКУ з мужем ВАСИЛЕМ
ОЛЮ з мужем ОЛЕСЕМ
СЛАВУ з мужем ІВАНОМ
ІРЕНУ з мужем МАРИНОМ і
ІВАСЯ з жінкою МАКСИМОЮ
ДАРЦЮ з мужем ДЕЙОМ
МАРТУ з мужем ПЕТРОМ
правнуків — КСЕНЮ з мужем ДАНИЛОМ
НАТАЛКУ з мужем СТЕФАНОМ
ОЛЕСЯ І НІНУ
ІВАСЯ, РОМАНА, АНДРІЯ
АДАМА І АНДРІЯ
[illegible]
пра-правнучку — СОФІЙКУ
та близчу і дальшу родину в ЗСА й Україні

Історик О. Домбровський

(З нагоди 80-ліття з дня народження)

Цього року минає 80 років з дня народження д-ра Олександра Домбровського, дійсного члена НТШ, УВАН, УІТ, видатного дослідника античної історії України, історичного розвитку релігійно - церковного життя українського народу та інших ділянок допоміжних історичних дисциплін. Не можемо також не згадати, що ювілят є вдумливим публіцистом, на сторінках „Свободи" й інших часописів появляються його статті, присвячені різним подіям і явищам нашого минулого і сучасного життя. Не легко в короткій статті накреслити життєвий шлях і наукову діяльність вченого. Тому зупинюся лише на найважливіших моментах його трудолюбивого життя, що його повністю присвятив рідному народові, як історик і громадянин.

Ювілят народився 8-го вересня 1914 року в родині Михайла і Софії Домбровських у Львові. Можна і треба підкреслити, що він є з „крови і кости" львів'янин: там він ходив до народної школи ім. Бориса Грінченка, там закінчив Академічну гімназію, Львівський університет (1934-1938) і там започаткував свою академічно-наукову діяльність. Уже в 1937 році О. Домбровський став секретарем джерелознавчої комісії НТШ (голова О. Терлецький, заст. Н. Андрусяк), і в тому часі молодий науковець бере участь в організації семінара з історії України за ініціятивою історика Теофіля Коструби. Опікуном цього неофіційного семінара, з прицілом на поглиблення знання рідної історії, став проф. Іван Крип'якевич.

Вже тоді О. Домбровський нав'язує зносини і співпрацю з видатними дослідниками історії України. Це було на ділі продовження львівської школи М. Грушевського, чию історіографічну естафету перебрав його наймолодший і найздібніший історик І. Крип'якевич. В 1930-их роках І. Крип'якевич приводив до наукової праці наймолодше покоління українських істориків, які гуртувалися біля НТШ у Львові і були студентами Львівського університету.

Ювілят дістав солідне знання античної історії, історичної методології і історії Східньої Европи, як також германістики, що її студіював як побічний предмет у Львові. У 1930 році О. Домбровський був старшим асистентом-волюнтарієм при Інституті Старовинної Історії Львівського університету, а під большевицькою окупацією залишився в університеті як старший асистент при згаданому Інституті і катедрі античної історії під керівництвом Микити Думки. У тому часі допомагає організувати І. Крип'якевичу катедру історії України. Також тісно співпрацює з видатним археологом Ярославом Пастернаком. За часів німецької окупації був на становищі керівника бібліотеки Архіву міста Львова, а в 1943 році доктиризувався в Празі в Українському Вільному Університеті, маючи запевнення від ректорату, що після поширення докторської праці осягне габілітацію на доцента.

Після війни О. Домбровський опинився на еміграції. В переселенчому таборі Майнц-Кастель, поблизу Вісбадена, вчив у вищих клясах гімназії і на матуральних курсах історію і латинську мову, а в 1949 році переїхав до Ню Йорку, де проживає по сьогоднішній день. Тут він зразу включився в працю українських наукових установ. Зокрема допомагає організувати секцію Античної Історії, яку очолив проф. А. С. Коцевалов, ювілят став секретарем, а згодом її головою. Також став секретарем Комісії дослідів історії українсько-жидівських

Д-р Олександер Домбровський

відносин. В 1966 році д-ра О. Домбровського вибрали секретарем Управи Академії за головством проф. О. Архімовича.

В тому часі він перебрав редакторство ювілейного видання „Українська Вільна Академія Наук, 1945-1965" (1967) після передчасної смерти д-ра Леоніда Соневицького. Також за редакцією історика появився перший випуск „Вісті УВАН" у 1970 році, в якому знаходимо важливі матеріяли до історії Академії. Побіч УВАН, ювілят брав активну участь у науковому житті НТШ, зокрема в перших етапах його розвитку в Ню Йорку.

На окрему увагу заслуговує діяльність О. Домбровського в Українському Історичному Товаристві. В 1964 році він став членом Ініціятивної Групи УІТ, увійшов до Редакційної колегії „Українського Історика", а згодом став членом Президії УІТ і науковим секретарем Товариства. Саме на терені УВАН і УІТ авторові цих рядків приходилося співпрацювати з ювілятом. Олександер Домбровський є типовим представником науковця-ідеаліста, який посвятив себе розбудові українського наукового життя. Цю працю виконував він з почуттям обов'язку, без жодних винагород і відзначень. Рівночасно він є безкомпромісовий в засадничих питаннях української історіографії. Саме через цю настанову часами не мав вирозуміння серед людей, які „ради хліба" були елястичними і достосовувалися до відповідних обставин. Багато труду вложив і вкладає ювілят в розбудову УІТ і УІ, можна ствердити, що в останніх 15-ти роках він головно присвятився праці в Товаристві, де є науковим секретарем і заряджує Архівом УІТ. Підсумовуючи науково-організаційну діяльність ювілята, можна ствердити, що його праця в УВАН, НТШ і УІТ і інших наукових установах причинилася до розбудови українського наукового життя і має тривалі заслуги і значення.

Тепер коротко про наукову творчість історика. У 1937 році появилася його перша наукова праця „Геродот і його твір", як вступ до першого повного перекладу Геродотової „Скитії" на українську мову історика Теофіля Коструби. Від того часу вже проминуло 57 років. Ювілят протягом науково-дослідчої праці зосередився над вивченням питання ентогенези українського народу в контексті протоісторичного процесу на терені України, пов'язаного з початками виникнення державної організації в антів і Київської Руси.

Він дав цілу низку вийняткову важливих праць з ранньої історії України, від доби кіммерійців, Геродотової Скитії, сарматів, анктів до початків державного життя в київській середньовічній державі, придержуючися схеми М. Грушевського і її доповнюючи. Треба підкреслити його численні праці про періодизацію й термінологію ранньої української історії та досліди на полі грушевськознавства. Ці дослідження друкувалися в „Анналах УВАН", „Записках НТШ", „Українському Історику", „Записках ЧСВВ", „Наукових Записках УВУ" й інших виданнях. До того долучуються його праці з грецької історіографії, культури і релігії античного Сходу, історія перших століть християнства, рання історія Візантії. В 1981 році за редакцією і доповненням ювілята появився „Нарис ранньої історії Руси-України" д-ра Степана Мішка (УІТ, 1981, 226 стор.), в якій він дає підсумки своїх досліджень з пра-і ранньої історії України.

Ми вже згадали про дослідження істориком релігійного життя українського народу. Тут треба вирізнити його велику працю „Нарис історії українського Євангельсько-Реформованого Руху" (Ню Йорк, 1979, 662 стор.). Не маємо місця, щоб згадати допоміжні історичні науки, мемуаристику і регіональні дослідження історика.

В 1982 році ювілят зредагував „Ювілейну книгу Української академічної гімназії у Львові" (365), а тепер редагує черговий том — джерельних матеріялів і спогадів про Академічну Гімназію — тим самим О. Домбровський сплачує свою „данину" його улюбленому Львову. Треба згадати, що після відновлення укранської держави д-р Домбровський кілька разів відвідував Львів і Київ і брав участь у наукових конференціях в Україні. Він відновив свою співпрацю з львівським НТШ і тепер друкує деякі матеріяли у виданнях Товариства. Ювілят є автором майже 500 праць (книжки, статті, рецензії, джерельні матеріяли), які друкувалися українською, німецькою, англійською та іншими мовами. Ювілят дав ваговитий вклад в українську історичну науку і має тривале місце в анналах української історіографії.

З нагоди його вісімдесятиліття, бажаємо дорогому і достойному ювілятові дальших здобутків, дальших тривалих успіхів в його науковій діяльності і творчій праці, а зокрема кріпкого здоров'я і витривалости. Ювілят вірно служить українській науці і за це йому належиться наша вдячність, сердечна подяка і наше повне признання.

Любомир Винар

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 34-го Відділу УНСоюзу у РИЧМОНД, ВА.

З днем 1-го вересня 1994-го року обов'язки секретаря 34-го Відділу перебрав новий секретар ЛЕОН СОРОКА.

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі і вплачувати вкладки на адресу:

MR. LEON SOROKAS
702 ROBIN RD.
MECHANICSVILLE, VA 23111
(804) 559-4263
or (804) 321-6397 Ext. 3024

✻ SERVICE ✻

✻ РОЗШУКИ ✻

ПОШУКУЮ
сестру: Олену ГРІЩЕНКО, з чоловіком Іваном, синами Богдан і Микола та дочкою Галиною, які виїхали в 1943 р. до Німеччини. Остання адреса в Америці: Iwan Hrishchenko 4031 Meadow Lane, Loraine, OH 44055. Писати до:
Україна, 285608 Івано-Франківська обл., Долинський р-н, с. Підліски, Хомин Ганна М.

ПОШУКУЮ
дітей, внуків або родину Марії РУСИН (або РОГУЛИЧ) дівоче пр. ГАНУСИН, нар. 1887-1892 р. с. Сімерки Перечинського р-ну, Закарпатської обл., замешканих в Dunmore, PA. Писати до:
Україна, 294000 Закарпатська обл. м. Ужгород, вул. Заньковецької 15.59 Шпонтак Марія

ПОШУКУЮ
1) дітей та внуків братів моєї бабусі: Миколи і Григорія САМБІР. Сини Миколи: Всеволод, Василь і Михайло, адвокати і 2) двоюрідного брата Т. Свистун. Всі мешкали у Філядельфії. Адреса останнього: T. Swystun 202-204 North Broad St. Писати до:
Україна, 31004 Полтава-4, будинок 1 кв. 73. Королюк Марія В.

ПОШУКУЮ
1) брата: Адама ВОЛИНСЬКОГО; 2) його дочку Марту та 3) сина Адама. Мати брата Марія Савчук (дівоче пр.), походить із Івано-Франківської обл. Коломийського р-ну, с. Ліски. Остання адр. в ЗСА: 363 10th St., New York City. Писати до:
Україна, Львівська обл. м. Старий Самбір, вул. Лева Галицького 34, КРАСНИК НАТАЛІЯ М.

ПОШУКУЮ
1) дітей та внуків мого діда, Михайла ЯКУБІКА і 2) родичів мого батька, Юрія КОЛЕСАР, з родини Гончар. Походять із с. Студене, Польщі. Дід помер в 1935 р. в Coaldale, PA. Писати до:
Україна, Івано-Франківська обл. м. Коломия, вул. А. Чайковського 34/25, Мельник Стефанія Ю.

✻ ПРАЦЯ ✻

ПОШУКУЄМО
жінку до опіки над двома дітьми і до легкої домашньої праці. Мешкання, харчі і платня за домовленням. Тел.:
(201) 267-7166 по 7-ій веч.

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

ЯРОСЛАВА ОРЕНЧУК член УНС Відд. 486-го Т-ва ім. С. Петлюри в Сан Франціско, КА померла 19-го червня, 1994 року на 75-му році життя. Нар. 1919 року в Любинцях, Україна. Членом УНС стала 1982 року (вдруге). Залишила у смутку мужа Володимира, дочку Роксану з чоловіком Ярославом, сина Романа з жінкою Мелодією, внуків Андріяна Даціа і Христофора. Похорон відбувся 22-го червня 1994 року на цвинтарі Санта Клярa, Мишн, Санта Кляра, Каліф.

Вічна Їй Пам'ять!

Микола Кісь, секр.

ЛУКА СТАРАНЧАК член УНС Відд. 353-го в Ню Брансвик, Н.Дж. помер 21-го червня 1994 року на 78-му році життя. Нар. 31-го грудня 1915 року в Україні. Залишив у смутку дружину Катерину, дочок Стефанію Бренич і Роману Яворську. Похорон відбувся 24-го червня 1994 року на цвинтарі Святого Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ЛІДІЯ СОСНИЦЬКА член УНС Відд. 94-го Т-ва ім. Маркіяна Шашкевича в Гемтремку, Миш. померла 20-го квітня 1994 року на 71-му році життя. Нар. 1923 року в Україні. Членом УНС стала 1961 року. Залишила у смутку мужа Богдана, сестру Марію Хмілевську, брата д-ра Олега Логінського з дружиною Стефанією; племінників д-р Діяну з мужем д-ром Романом Дейл і д-ра Стефана Логінського з дружиною Маріянною. Похорон відбувся 25-го квітня 1994 року на „Holy Cross Cemetery in San Diego, California.

Вічна Їй Пам'ять!

Галина Татарська, секр.

МАРІЯ ПАВЛИШИН член УНС Відд. 377-го Т-ва ім. св. Володимира в Ст. Пітерсбургу, Фла. померла 24-го травня 1994 року на 82-му році життя. Нар. в Буску, Польща. Залишила у смутку дочку Христину Брук. Похорон відбувся на цвинтарі Кальварія в Клірвотер, Фльорида.

Вічна Її Пам'ять!

Іван Гавалюк, секр.

ТЕКЛЯ ДОМАНСЬКА член УНС Відд. 216-го Т-ва „Сірий Лев" у Філадельфії, Па. померла 25-го травня 1994 року на 73-му році життя. Нар. 16-го березня 1916 року в Скалаті, Україна. Членом УНС стала 1967 року. Залишила у смутку [illegible] Доманського.

Вічна Їй Пам'ять!

В. [illegible], секр.

✻ FUNERAL DIRECTORS ✻